

การจัดการความรู้การผลิตบัณฑิต

คู่มือเทคนิคการส่งเสริมทักษะ
การเขียนเพื่อการอธิบายความ

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY THANYA

คำนำ

ในยุคปัจจุบันที่ผู้คนใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตเพื่อการทำงาน การเรียน และความบันเทิง การสื่อสารในชั้นเรียนเปลี่ยนรูปแบบจากการพบหน้ากันแบบตัวต่อตัวเป็นการเชื่อมต่อทางออนไลน์โดยการพูดคุยที่ใช้เสียงสนทนาโต้ตอบและการเขียนด้วยการพิมพ์เพื่อสื่อความหมายระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผู้รับสารที่เป็นภาษาเขียนต้องใช้เวลาในการคิดและตีความภาษาเขียนก่อนเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านรับรู้ และสามารถโต้ตอบและปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้

ในคู่มือนี้มีเนื้อหาที่รวบรวมมาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของคณะผู้จัดทำและแหล่งความรู้สาธารณะในด้านประเภทของการเขียน ระดับของทักษะการเขียน ปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ สาเหตุของปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ แนวทางในการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ และ ข้อควรพิจารณาในการใช้เทคนิคการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ เนื่องจากทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความเป็นหนึ่งในทักษะการเขียนที่สำคัญ ซึ่งช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และใช้ในการสื่อสารเพื่อตอบคำถามและเขียนงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาหมวดพื้นฐาน และหมวดสาขาวิชาชีพได้อีกด้วย นอกจากนี้การเขียนเพื่อการอธิบายความสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันกับบุคคลแวดล้อม เช่น ครอบครัว ครูอาจารย์ ผู้ให้บริการและผู้ร่วมงาน เป็นต้น

คณะผู้จัดทำหวังว่าคู่มือนี้จะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านในฐานะผู้สอนและผู้เรียนเห็นแนวทางในการนำเทคนิค การส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความไปใช้ในรายวิชาที่มุ่งเน้นทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความและรายวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารและนำเสนอความคิดเห็นได้ ตลอดจนใช้พัฒนาทักษะการเขียนด้วยตนเองในฐานะผู้เรียนรู้ตลอดชีวิตต่อไป

คณะกรรมการการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต

ประจำปีการศึกษา 2563

พฤษภาคม 2564

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	1
ปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ	3
สาเหตุของปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ	7
ความสำคัญของทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ	9
แนวทางในการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ	11
ข้อควรพิจารณาในการใช้เทคนิคในการพัฒนาทักษะการเขียน	18
บรรณานุกรม	22
รายชื่อผู้แลกเปลี่ยนเรียนรู้การจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต	24

บทนำ

ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะในการสื่อสารเพื่อการทำงานในแวดวงโฆษณา การสื่อสารทางธุรกิจผ่านเรื่องเล่า การจัดการและกลยุทธ์คอนเทนต์ การโต้ตอบทางธุรกิจ การแก้ไขงานเขียน การเขียนอีเมล การเขียนสุนทรพจน์ การเขียนงานเทคนิค (Doyce, 2019) กระทรวงวัฒนธรรม (2559) ได้สรุปความสำคัญของทักษะ การเขียนซึ่งเป็นการสื่อสารความคิด ข้อมูล อารมณ์และความรู้สึกของผู้เขียนที่ต้องอาศัยหลักการ ทฤษฎี ความสามารถในการฝึกเขียนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจ สร้างอาชีพ บอกถึงความต้องการส่วนบุคคลและส่วนรวม สร้างกิจกรรมเพื่อการผ่อนคลาย ส่งเสริมความสงบสุข และสะท้อนภูมิปัญญาของมนุษย์ นอกจากนี้ Olson (2020) อธิบายว่าการเขียนเป็นหลักการที่เป็นภาพสะท้อนภาษาพูดที่ทำหน้าที่กำหนดโครงสร้างเป็นระดับ ตั้งแต่ หน่วยคำ พยางค์ คำ และประโยคที่มีคุณค่าทางสังคม ซึ่งเชื่อมโยงกับการอ่านออกเขียนได้ที่เป็นสมรรถนะในระบบการเขียนเพื่อวัตถุประสงค์ในสังคม การเขียนเป็นระบบการให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่คงอยู่อย่างชัดเจนกว่าภาษาพูดที่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของภาษาด้วย นอกจากนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบภาษาเฉพาะแวดวง เช่น วรรณกรรม วิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่มีการใช้ในภาษาพูด

การเขียนอาจแบ่งได้ 7 ประเภท ได้แก่ การเขียนเพื่ออธิบายหรือให้ความรู้ การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ และการเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี (นพวรรณ งามรุ่งโรจน์, 2562) ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนใช้ทักษะการเขียนเรื่องราวที่ให้ข้อมูล สะท้อนทัศนะที่มีต่อสิ่งที่กำหนดให้ หรือหัวข้อเกี่ยวกับบุคคล สถานที่ สถานการณ์เฉพาะ และอื่น ๆ รวมทั้งบอกเล่าประสบการณ์ที่พบในหน้าที่งานและกิจกรรมในแต่ละอาชีพมีความจำเป็นต้องใช้ การเขียนในรูปแบบเฉพาะ เช่น แบบฟอร์ม บันทึก รายงานการประชุม โครงงาน เป็นต้น รวมทั้งการเขียนในสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวใจผู้รับสาร นอกจากนี้ การเขียนยังใช้ในการสร้างความบันเทิงแก่ผู้รับสารและกระตุ้นให้ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านเกิดความคิดสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามการเขียนถูกนำมาแสดงมุมมองที่ไม่พอใจและใช้ภาษาโวหารในการเปรียบเทียบ ได้แย่ง วิจารณ์ โดยใช้ความหมายนัยแฝงมาประกอบการอธิบาย

นพวรรณ งามรุ่งโรจน์ (2562) ได้แบ่งระดับทักษะการเขียนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 การเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้ เช่น การเขียนคำสั่ง ประกาศ คำแนะนำต่าง ๆ

ระดับ 2 การเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ เช่น การเขียนประวัติความเป็นมา

ระดับ 3 การเขียนบรรยายเรื่องราวและความคิดเห็น เช่น การเขียนสารคดีชีวประวัติ การเขียนคำกล่าวสดุดี การเขียนคำไว้อาลัย

ระดับ 4 การเขียนอธิบายความเป็นบทความ เช่น การเขียน บทความวิชาการ การเขียน ตำรา

ระดับ 5 การเขียนงานศิลปะบันเทิง เช่น การเขียนเรื่องสั้น การเขียนนวนิยาย การเขียน บทละคร

ขั้นตอนในการพัฒนาทักษะการเขียน เริ่มต้นจากการเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการเขียน แล้วรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องพร้อมกับการบันทึกย่อข้อมูล ความคิดเห็นและแนวคิดก่อนจะตัดสินใจเลือกประเด็นหลักของงานเขียน หลังจากนั้นจึงเรียบเรียงลำดับของเนื้อหาโดยใช้การวางโครงร่างเพื่อระบุลำดับและช่วยแบ่งย่อหน้าให้สื่อความหมายได้ดีขึ้น การใช้หัวข้อย่อยและแผนภาพ รวมทั้งใช้ตัวเชื่อมแสดงเหตุและผล และเปรียบเทียบ ความเหมือนหรือแตกต่าง เมื่อพัฒนางานเขียนโดยการเพิ่มหรือลดเนื้อหาหรือปรับเปลี่ยน การแก้ปัญหาโดย การแก้ไขภาษาด้านคำศัพท์ที่ใช้สับสน การสะกดคำ ไวยากรณ์ รูปประโยค เครื่องหมายวรรคตอน การจัดรูปแบบ การตรวจพิสูจน์อักษร และข้อผิดพลาดอื่น ๆ จนกระทั่งงานเขียนเรียบร้อยพร้อมกับการตีพิมพ์เผยแพร่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์เอกสารหรือสื่อออนไลน์

ทั้งนี้ Toppr (2021) ได้ระบุว่า ทักษะการเขียนและรูปแบบงานเขียนมีหลากหลายที่ผู้เขียนจำเป็นต้องฝึกฝน การเขียนงานเชิงเนื้อหาเน้นไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และเทคนิคการเขียนอื่น ๆ โดยพัฒนาทักษะการเขียนได้โดยเริ่มจากการเขียนประโยค การเพิ่มคำที่ช่วยในการสร้างความเชื่อมโยงกับผู้อ่าน การใช้สำนวนที่เป็นการพูดคุยกับผู้อ่านให้รู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับผู้อ่าน การใช้รูปแบบของย่อหน้าเพื่อไม่ให้เนื้อหาที่ถ่ายทอดยาวเกินไป การใช้ตัวเชื่อมระหว่างบรรทัดและย่อหน้าช่วยให้เกิดสัมพันธภาพของบท การใช้คำเสียง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ การเลือกใช้คำที่เข้าใจง่าย ชัดเจน กินใจ การเลือกใช้ซอฟต์แวร์และแพลตฟอร์มที่เหมาะสมและตรงกับวัตถุประสงค์ของงานเขียนทั้งส่วนตัวและทางการที่ช่วยให้งานเขียนมีความชัดเจนและสร้างสรรค์

ปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ

ปัญหาหรือข้อบกพร่องในงานเขียนสามารถแบ่งได้เป็นระดับคำ ข้อความหรือประโยค ซึ่ง นพวรรณ งามรุ่งโรจน์ (2562) กล่าวว่าปัญหาในงานเขียนแบ่งได้เป็นในระดับคำ และระดับประโยค ปัญหาในระดับคำ ได้แก่ การสะกดคำผิด (ใส่พยัญชนะ วรรณยุกต์และตัวการันต์ไม่ถูกต้อง) การใช้คำไม่เป็นทางการที่เป็นภาษาพูด การใช้ศัพท์สแลง การใช้ภาษาชาวหนังสือพิมพ์ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ศัพท์ต่างประเทศ การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง การใช้คำที่มีความหมายนัยแฝง การใช้คำไม่ตรงกับระดับคำศัพท์ในแวดวงเฉพาะทางศาสนาวัฒนธรรม การใช้สำนวนภาษาไม่ตรงสถานการณ์ การใช้คำสรรพนามไม่สม่ำเสมอ การใช้คำที่มีเสียงคล้ายคลึงกัน แต่ผิดความหมาย การใช้คำต่างระดับ (ไม่เป็นทางการหรือภาษาพูด กึ่งทางการหรือกึ่งแบบแผน และทางการหรือแบบแผน) ในประโยคเดียวกัน การใช้คำตรงข้ามไม่ถูกต้อง การใช้คำที่มีความหมายกำกวมหรือตีความได้หลายความหมาย การใช้คำที่มีทัศนคติเชิงลบแฝงอยู่ ส่วนปัญหาระดับประโยค ได้แก่ การเขียนประโยควกวน การเขียนประโยคที่มีข้อความขัดแย้ง การเขียนประโยคยาวเกินไป การเขียนประโยคหัวนโดยไม่มีคำขยาย คำบุพบทและคำสันธานเป็นตัวเชื่อม การวางส่วนขยายคำไม่ถูกตำแหน่ง การวางโครงสร้างประโยคแบบภาษาต่างประเทศ (เช่น ภาษาอังกฤษ) การเว้นวรรคไม่ถูกต้อง

ผู้เขียนมีปัญหาในงานเขียนระดับย่อหน้า ได้แก่ การเขียนรูปแบบย่อหน้าไม่ถูกต้อง การเขียนไม่ตรงประเด็นที่กำหนดไว้ การเขียนใจความที่วกวน ปัญหาระดับความเรียง ได้แก่ การแบ่งย่อหน้าไม่ถูกต้อง การเรียงลำดับของย่อหน้าไม่ถูกต้อง การเขียนใจความรวบรัดวกวน ในงานเขียนทางวิชาการของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ยุคติ มุกดาวิจิตร (2558) พบว่านักศึกษามีปัญหาในการเขียนหลายประการ ได้แก่ การใช้คำผิดหน้าที่ เช่น “โดย” “ซึ่ง” เป็นส่วนขยายกริยา แต่นำไปเชื่อมประโยคหรือขึ้นต้นประโยคใหม่ การเขียนประโยคโดยใช้คำเชื่อม “แต่” “และ” เกินความจำเป็นทำให้ประโยคยาวเกินไป การไม่แบ่งเนื้อหาเป็นประเด็นระดับย่อหน้า การไม่เขียนข้อสนับสนุนแต่ละประเด็นความคิด การเขียนอนุประโยคแต่ไม่มีประโยคใจความหลัก การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด เช่น การเว้นวรรคถี่เกินไปในประโยค การไม่เว้นวรรคเมื่อมีตัวอักษรติดกับตัวเลข การใช้เว้นวรรคแทนการใส่เครื่องหมายอัญประกาศเพื่เน้นคำหรือชื่อบุคคล การใช้เครื่องหมายจุลภาคแทนการเว้นวรรค การใช้เครื่องหมายยัติภังค์เพื่อขยายความหรือสร้างคำประสมใหม่ การใช้รูปแบบการเขียนในแต่ละบทของส่วนประกอบงานวิจัยไม่ถูกต้อง รวมทั้งการใช้รูปแบบการอ้างอิงผลงานของผู้อื่นในงานเขียนตนเองไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ สมุทธยาภิจาม (2564) ได้พบปัญหาของการเขียนโครงการที่ไม่ชัดเจน และไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ระดับสถาบันและนโยบายของรัฐ มีข้อมูลสนับสนุนน้อย ใช้ข้อมูลเดิมของโครงการที่ผ่านการอนุมัติในปีที่ผ่านมา รวมทั้งขาดความเป็นไปได้ในการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้จริง

งานวิจัยของธน ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ (2559) ศึกษางานเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาและพบปัญหาในการใช้พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในการสะกดคำผิด การสะกดโดยละ ตัวพยัญชนะตามการกร่อนเสียง การใส่วรรณยุกต์และตัวการันต์ผิดตำแหน่ง การการใช้ภาษาพูดแทน ภาษาเขียน การใช้ภาษาต่างระดับ การใช้สำนวนไม่ถูกต้อง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้อักษรย่อ คำย่อ การใช้คำที่มีความหมายกำกวม การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมาย การใช้คำลักษณะนามผิด การยืมคำจาก ภาษาต่างประเทศ การเขียนตกหรือละคำ และการเขียนฉีกคำหรือแยกคำระหว่างบรรทัดโดยไม่ใส่ เครื่องหมายยัติภังค์ ส่วนงานวิจัยของจุฬารัตน์ แสงอรุณ, นภาพรพิทย์ เลิศปรีดากร และวรวิมล ตัญญู วิสุทธิ (2560) พบว่านักเรียนระดับมัธยมมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษด้านความถูกต้องของ โครงสร้างประโยค ความรู้เรื่องคำศัพท์ การเรียบเรียงถ้อยคำ และมีที่นำไปเขียนน้อยมาก ไม่สามารถ เขียนสื่อความได้อย่างถูกต้อง

จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผู้สอนนักศึกษาที่มีประสบการณ์การตรวจแบบฝึกหัด งานที่ มอบหมาย และข้อสอบ รวมทั้งรายงานของรายวิชาภาษาไทยเพื่อการนำเสนอพบว่า นักศึกษายังขาด ทักษะการเขียนในเชิงวิชาการ ซึ่งใช้ภาษาระดับทางการหรือแบบแผน แต่มีการใช้ภาษาพูดและการใช้คำ ที่สะกดผิดที่ นอกจากนี้เมื่อต้องเขียนถึงผู้สอน ผู้เรียนใช้ตัวคำลงท้ายในการเขียนสื่อสารกับผู้สอนไม่ ถูกต้อง นพวรรณ งามรุ่งโรจน์ (2562) กล่าวว่าภาษาพูดมักถูกใช้ในการเขียนข้อความสั้นทางช่องทาง ออนไลน์ การเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โต้ตอบกับเพื่อน หรือการเขียนสั่งอาหาร

ผู้เรียนส่วนมากในรายวิชาของกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ได้แก่ รายวิชาภาษาจีน และ ภาษาอังกฤษไม่สามารถสื่อสารผ่านการเขียนเป็นประโยคภาษาจีนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจสารตามที่ต้องการ รวมทั้งไม่สามารถแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยผ่าน การเขียนเป็นรูปประโยค ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทำให้ขาดความน่าสนใจในเนื้อหาที่แปล ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนชาวไทยในรายวิชาภาษาอังกฤษ มักจะใช้คำที่แสดงกาลประกอบคำนามที่เป็น เอกพจน์ พหูพจน์ และความเป็นเจ้าของ คำกริยาที่มีรูปพหูพจน์ และเอกพจน์ รวมทั้งกาลอดีต ปัจจุบัน และสมบูรณ์ การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์ขั้นกว่าและขั้นสุดไม่ถูกต้อง ซึ่งรวมทั้งความสอดคล้องระหว่าง ประธานและกริยาในระดับโครงสร้างประโยค (Yordchim & Gibbs, 2014)

กล่าวโดยสรุป ปัญหาในงานเขียนมีหลายระดับ ซึ่งสามารถแบ่งได้ตามตารางต่อไปนี้
 ตารางแสดงปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ

ปัญหา	ระดับคำ	ระดับประโยค	ระดับย่อหน้า	ระดับความเรียง
คำศัพท์	- สะกดผิด - ใส่วรรณยุกต์ผิดที่ - ใส่ตัวการันต์ผิดที่ - เขียนตัวอักษรผิด - ใช้คำผิดความหมาย - ใช้คำที่มีความหมายกำกวม	- ใช้ตัวเชื่อมผิด - แปลไม่ตรงความหมาย - ใช้คำกริยาผิดบริบท - ใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง - ใช้ศัพท์สแลง	- ใช้คำศัพท์ที่ไม่สม่ำเสมอในแต่ละย่อหน้า - ไม่มีคำบ่งบอกหน้าที่หรือลำดับของย่อหน้า	- ใช้คำสรรพนามไม่สม่ำเสมอ - ใช้คำไม่เป็นทางการ - ใช้คำฟุ่มเฟือย - ใช้คำต่างระดับ
ไวยากรณ์	- ใช้คำขยายกริยาและคำขยายนามผิดหน้าที่ - ใช้รูปคำนามไม่ถูกต้องตามหน้าที่	- ใช้โครงสร้างผิด - ใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน - ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับกาล (อดีต ปัจจุบัน อนาคต สมบูรณ์) - ใช้คำขยายกริยาซ้อนกันหลายคำ ทำให้ประโยคยาวและเข้าใจยาก	- ใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสมกับประโยคก่อนหน้า - ไม่มีใจความหลักของย่อหน้า - ไม่มีส่วนสนับสนุนประโยคใจความหลัก - ใส่เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง	- ไม่แบ่งองค์ประกอบในความเรียงไม่สอดคล้องกับ เนื้อหาแต่ละส่วน
สำนวนภาษา	- ใช้คำศัพท์จากภาษาต่างประเทศในภาษาไทย - ใช้ศัพท์ที่แปลตรงตัวจากภาษาไทยแต่ผิดความหมายในภาษาอังกฤษ	- ไม่มีคำขยายประธานหรือกริยา - ไม่สามารถแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยผ่านการเขียนเป็นรูปประโยค ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ	- ใช้ตัวเชื่อมไม่สอดคล้องกับประโยคก่อนหน้าหรือตามหลัง - ใช้สำนวนภาษาแบบภาษาแม่ในการเขียนภาษาเป้าหมาย	- ใช้รูปแบบสำนวนไม่เหมาะสมกับรูปแบบเฉพาะของงานเขียน

สาเหตุของปัญหาที่พบในงานเขียนเพื่อการอธิบายความ

จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สาเหตุของปัญหาทักษะการเขียน แบ่งเป็นด้านผู้เรียนและผู้สอน โดยผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมในการตอบคำถามแบบปรนัย ใช้เวลาส่วนใหญ่กับสื่อออนไลน์ ทำให้ไม่ระมัดระวังการใช้ภาษาที่เป็นทางการ ไม่ตระหนักการใช้ภาษาวิชาการ และมีวงศาคำศัพท์น้อย จึงไม่คุ้นเคยกับการเขียนบรรยาย และไม่สามารถดัดแปลงตัวอย่างการเขียนที่มีในงานตนเองได้ แต่ใช้วิธีการคัดลอกจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ ในด้านผู้สอน จำนวนนักศึกษาต่อกลุ่มมาก ทำให้มีเวลาตรวจงานของนักศึกษาไม่เพียงพอ และไม่มีเทคนิคการเขียนเพื่ออธิบายความ คำนิยม และความเปลี่ยนแปลงทางสังคมในการใช้ภาษาเขียน นอกจากนี้ระบบการรับนักศึกษาเข้า ข้อสอบรับเข้าเป็นแบบปรนัย และไม่เน้นการเขียนความเรียง

ยุกติ มุกดาวิจิตร (2558) เห็นว่าปัญหาในงานเขียนของนักศึกษาเกิดจากการไม่ได้รับการฝึกฝนให้อ่านงานเขียนเชิงวิชาการทั้งบทความวิจัย บทความวิชาการหรือบทความทบทวนความรู้ จึงไม่รู้จักรูปแบบและความแตกต่างของงานเขียนแต่ละแบบ เช่น บทความย่อ บทความสรุป บทความทบทวนวรรณกรรม ที่มีการใช้ภาษาและวัตถุประสงค์เฉพาะในการสื่อสารกับผู้อ่าน นอกจากนี้ ยังมีประเภทการเขียนบทความวิชาการทางวิทยาศาสตร์ และสังคมและมนุษยศาสตร์ที่มีกระบวนการวิจัยและนำเสนอที่แตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ การละเลยขั้นตอนตรวจทานงานเขียนของตนเอง ทำให้มีข้อผิดพลาดในการพิมพ์ตกหล่นและสะกดคำไม่ถูกต้องด้วย

จากการวิจัยปัญหาในการเขียนภาษาไทยของธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันท์สุวรรณ (2559) พบว่า ความผิดพลาดของการสะกดคำเกิดจากการใช้พยัญชนะใกล้เคียงในภาษาพูดมาใช้ในการเขียน เช่น ใช้ “ล” แทน “ร” การเลียนเสียงภาษาพูดนำมาสะกดคำ เช่น ใช้ “ห” สะกดคำร่วมตามการออกเสียงควบ (หน) เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้เรียนขาดความรู้พื้นฐานที่มาจากการอ่านไม่ออก จำความหมายไม่ได้ พึ่งพาเทคโนโลยีใน การหาความหมาย ไม่สามารถแปลได้ ไม่ชอบค้นคว้า ไม่มีทักษะในการคิดเชิงวิเคราะห์ และเชื่อมโยง ไม่ให้ความร่วมมือในการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน มีความรู้สึว่าการเรียนเป็นเรื่องยาก กลัวความผิดพลาดและถูกตำหนิ (ฤทธิไกร ไชยงาม, กันยารัตน์ ไวกำ และ หทัย ไชยงาม, 2561)

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยด้านทัศนคติ ความสนใจ ความตระหนักและระมัดระวัง รวมทั้งความรู้ในการใช้ภาษาเขียนเพื่อการอธิบายความของผู้เรียน ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและฝึกฝนของผู้สอนในรายวิชาต่างๆ และด้านสภาพแวดล้อมของในสังคมทั้งที่เป็นสื่อบุคคลอ้างอิงและสื่อสังคมออนไลน์ที่อยู่รอบตัวของผู้เรียนในบริบทของการเรียนและการใช้ชีวิตส่วนตัว

ความสำคัญของทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ

ความสำคัญของการเขียนมีหลายประการ ได้แก่ การเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การแสดงออกถึงความคิด บุคลิกภาพ ด้านความรู้และความคิด การสื่ออารมณ์ความรู้สึก การบันทึกหลักฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การพัฒนาตนเองของผู้เขียนที่เรียนรู้แหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อใช้ในการเขียน และการประกอบอาชีพนักเขียน (นพวรรณ งามรุ่งโรจน์, 2562) รวมทั้งการรายงานวิชาการ และงานวิจัยในสาขาวิชาของตนเอง

จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทักษะการเขียนมีประโยชน์ต่อรายวิชาที่กำลังสอนอยู่เป็นอย่างดี ยิ่งในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการเขียนเชิงสร้างสรรค์และวรรณคดีไทยและวรรณกรรมท้องถิ่น เพราะทั้งสองวิชานั้น นักศึกษาจะต้องเขียนงานตามที่ได้รับมอบหมายส่งอาจารย์ผู้สอน เพื่อฝึกทักษะในการถ่ายทอดสารเป็นทักษะที่ต้องใช้ในการเรียนรายวิชาการจัดธุรกิจการประชุม ที่นักศึกษาต้องร่วมกันคิดวางแผนร่วมกันในการดำเนินงานในหัวข้อที่กำหนด

ความสำคัญในด้านการพัฒนาวิธีการสอน การสร้างสื่อการสอน และกำหนดแนวทางฝึกปฏิบัติการเขียนให้แก่ผู้เรียน ช่วยให้สามารถวางแผนงาน วางโครงเรื่อง และเขียนงานได้หลายประเภท ช่วยให้อาจารย์ได้แนวทางการเรียนการสอน การพัฒนาและตัวอย่างของทักษะการเขียนของนักศึกษา และนักศึกษาได้พัฒนาทักษะ การเขียนของตนเอง ช่วยให้อาจารย์ได้แนวทางการเรียนการสอน การพัฒนาและตัวอย่างของทักษะแปลผ่านการเขียนของนักศึกษา และนักศึกษาได้พัฒนาทักษะแปล และการการเขียนของตนเอง ต้องเขียนแสดงความคิดเห็นในเชิงวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ เนื้อหา วรรณคดีที่ควรเน้นมากกว่าการตอบแบบปรนัย

นอกจากนี้ ผู้ปฏิบัติงานในแวดวงวิชาชีพ เช่น งานบริการพนักงานต้อนรับของธุรกิจ Hostel บนถนนข้าวสารและเขตราษฎร์ กรุงเทพมหานคร แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ ทักษะการเขียน ในขณะที่ผู้ใช้งานภาษาอังกฤษต้องการพัฒนาความรู้ด้าน ไวยากรณ์เพื่อปรับปรุงทักษะการเขียนเพื่อสื่อสารกับลูกค้า (กฤษฎา ปากดี, รัตนภรณ์ นาป้อม, วรัญญา ประประโคน และสุวิมลยา โคตรชมภู, 2561)

แนวทางในการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ

นพวรรณ งามรุ่งโรจน์ (2562) ได้เสนอแนวทางพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพ ได้แก่ การเพิ่มทักษะการอ่านงานเขียนของผู้อื่น เพื่อเรียนรู้การใช้คำ การใช้ประโยค การสะกดคำยาก รูปแบบ การเขียน การย่อความ การจับประเด็นและการประเมินงานที่อ่าน การสังเกตจดจำจากการอ่านงานเขียนของผู้อื่น การสะสมคำที่สามารถนำไปใช้ในงานเขียนของตนเองได้ การตรวจสอบความถูกต้องในการเลือกใช้คำจากผู้เชี่ยวชาญและพจนานุกรม การเปิดมุมมองให้กว้างในการอ่านงานเขียนที่หลากหลาย การหัดสำรวจและปรับปรุงข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนเอง การศึกษาข้อกำหนดและแนวทางในการเขียนงานแต่ละประเภท การสร้างแรงบันดาลใจในการเขียน การวางโครงเรื่องเป็นแนวทางในการเขียน การลงมือเขียน ตลอดจนการนำข้อมูลที่ได้จากการฟัง บทสัมภาษณ์ การเข้าร่วมสัมมนา และแหล่งความรู้อื่นมาช่วยสนับสนุนงานเขียนของตนเอง

นอกจากการทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งของแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ การฝึกใช้คำศัพท์ผ่านกิจกรรม การออกเสียงและแต่งประโยค โดยใช้แผนผังมโนทัศน์และการสะท้อนความคิดสิ่งที่ได้เรียนรู้ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (ฤทธิไกร ไชยงาม และคณะ, 2561) ผู้เขียนที่ดีควรมีความสามารถในการใช้ภาษา มีกลวิธีและความสามารถในการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย สะกดคำถูกต้อง และใช้ภาษาเขียนที่สุภาพ มีความเพียรในการฝึกเขียนเป็นนักอ่านและสังสมประสบการณ์หลายด้าน รวมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์และรักษาความยุติธรรม และมีความรับผิดชอบในงานเขียนของตนเอง (บัวลักษณ์ เพชรงาม, 2563) ส่วนธนู ทดแทนคุณ และ ปวีณา จันทรสุวรรณ (2559) ได้เสนอแนะให้นำแบบฝึกหัดที่ช่วยให้นักศึกษาฝึกฝนการสะกดคำโดยใช้พยัญชนะ สระและรูปวรรณยุกต์ให้ถูกต้อง

จากผลการวิจัยของ จุฬารัตน์ แสงอรุณ นภาพรthy เลิศปรีดากร และวรวิมล ตัญยวิสุทธิ (2560) พบว่าการใช้วิธีการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบอรรถฐานช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจการใช้ภาษาตามหน้าที่เพื่อการสื่อความหมายได้ โดยเรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างภาษา และการเรียบเรียงจากบทอ่านหลายรูปแบบในบริบทการใช้ภาษาที่นำความรู้พื้นฐานมาผนวกกับความรู้เดิมจากการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงประโยชน์ของการจัดระบบเรื่องราวหรือสิ่งต่างๆ และการคิดอย่างมีเหตุผล โดยทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนที่มีความสามารถแตกต่างกัน จัดบันทึกตามรูปแบบที่จะฝึกเขียน ฝึกเขียนเป็นกลุ่ม และนำเสนองานเขียนเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มสามารถช่วยเหลือกัน มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมและลดความกังวลของผู้เรียน ก่อนผู้สอนจะมอบหมายงานเป็นรายบุคคล

จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้สอนในประเด็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียน ได้แก่ ฝึกเขียนและเผยแพร่ในสื่อออนไลน์ การดูตัวอย่างงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้นแล้วให้แสดงความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เล่าสู่กันฟัง การเรียบเรียงความคิดผ่านคำพูดไปสู่การเขียน การเปลี่ยน

คำในประโยคภาษาเพื่อฝึกสร้างประโยคใหม่ การเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป้าหมาย ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้นกว่าเดิม โดยสรุปตามกลุ่มรายวิชาต่างๆ ดังต่อไปนี้

- **กลุ่มรายวิชาภาษาไทย**

เทคนิคการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ คือ การโอนถ่ายข้ามทักษะจากการอ่านไปสู่การพูดและการเขียน โดยใช้สื่อบทความ วรรณกรรมและเรื่องสั้นเป็นสิ่งที่จุดประกายความคิดให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งที่อ่านหรือฟัง และสื่อสารด้วยการพูดแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นหรือตอบคำถามที่กำหนดให้ เพื่อเรียบเรียงความคิด หลังจากนั้นนำสิ่งที่พูดไปเรียบเรียงเป็นงานเขียนที่ใช้ภาษาทางการมากขึ้น

การส่งเสริมทักษะการเขียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานวรรณคดีไทยและวรรณกรรมท้องถิ่นด้านความหมาย ประวัติ บ่อเกิด คุณค่าทางศิลปะ และคุณค่าด้านอิทธิพลที่มีต่อศิลปวัฒนธรรมไทยและวิถีไทย ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนอ่านและประเมินค่าวรรณกรรมไทยและวรรณกรรมท้องถิ่น และดูตัวอย่างแนวการเขียน เช่น การวิจารณ์ตัวละครในนางวรรณคดี โดยเทียบเคียงกับการ์ตูนโดเรมอน ให้ฝึกเขียน แล้วโอนทักษะที่ฝึกวิจารณ์ไปใช้ในการวิจารณ์วรรณกรรม รวมทั้งการมอบหมายงานโดยเน้นในเรื่องของวิเคราะห์เรื่องราววรรณคดี ช่วยให้นักศึกษาได้รู้จักการเรียบเรียงการวิเคราะห์เป็นคำพูด และแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนด้วยการมอบหมายงานเขียนหลายชิ้น จึงจำเป็นต้องใช้การฝึกทักษะบ่อยๆ ซึ่งต้องผ่านความเข้าใจเนื้อหาชิ้นก่อน ทำให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่อ่านไปก่อนที่ผู้เรียนวิเคราะห์สิ่งที่อ่านได้จึงทำให้ผู้ฝึกเขียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ในรายวิชาเขียนที่ให้ผู้เรียนอธิบายมุมมองของความงามในภาษาไทย โลกทัศน์ และภาพสังคมที่สอดแทรกและสื่อสารผ่านบทเพลงไทย ผู้เรียนเขียนสั้นเกินกว่าจะเข้าใจได้ถึงความคิดเห็นที่แท้จริง ดังนั้น จึงใช้การอ่านผลงานคำตอบสั้นๆ ของบางคน โดยไม่ระบุชื่อให้ผู้เรียนทุกคนฟัง และชี้แจงเหตุผลที่เป็นตัวอย่างชิ้นงานที่ดีหรือไม่ดี ให้นักศึกษาฟังและอ่านสารประเภทต่างๆ สมมติเพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษา สำนวน เทคนิคการพูดการเขียน ฯลฯ จากการมอบหมายงานให้นักศึกษาผ่านโปรแกรม Microsoft Teams ซึ่งเป็นแบบฝึกหัด การทดสอบย่อย และการสอบประจำภาค โดยมีลักษณะเป็นอัตนัยทั้งหมด ทำให้ได้รับความรู้ในเรื่องรูปแบบการเรียนการสอนมากขึ้น จากนั้นจึงให้ฝึกฝนทักษะการพูดและการเขียนโดยอาศัยเทคนิคที่ได้จากการเรียนรู้ผ่านการฟังการอ่าน การบรรยาย บทบาทสมมุติ และการอภิปรายกลุ่ม

หลังการส่งเสริมเทคนิคการเขียนอธิบายความ นักศึกษาได้อ่าน สังเกต ศึกษางานเขียนประเภทต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป ทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนตอบทั้งการแสดงความคิดเห็น การรายงานผลการศึกษาค้นคว้า การเขียนตอบอัตนัย มีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน มีความกล้าและสนใจงานเขียนมากขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการตระหนักถึงความสำคัญของการ

เขียนในช่วงการศึกษาเล่าเรียนปัจจุบัน จึงได้คะแนนน้อย รวมทั้งแนะนำวิธีการเขียนตอบที่ถูกต้องเหมาะสม นักศึกษาเขียนอธิบายข้อสอบอัตนัยได้ดีขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรายวิชาอื่นต่อไปได้

ผู้สอนสามารถสอนได้สอดคล้องและครอบคลุมวัตถุประสงค์ เพราะมีการกำหนดหัวข้อการเรียนล่วงหน้า นัดหมายการทำกิจกรรมต่างๆ โดยผ่านการวางแผนงานร่วมกัน และสื่อสารกันผ่าน Facebook ของ กลุ่มเรียน การรายงานผลการศึกษาค้นคว้า การเขียนตอบอัตนัย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการตระหนักถึงความสำคัญของทักษะการเขียนในช่วงการเรียนในปัจจุบัน

ผู้สอนมีแนวทางในการโดยประเมินงานเขียนตามระดับ 4 ระดับ ได้แก่ 1) ระดับคำ คือ การสะกดคำได้ถูกต้อง การลงรูปวรรณยุกต์ การสะกดการันต์ การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ 2) ระดับประโยค คือ การสร้างประโยคได้ตามโครงสร้างของภาษาไทย 3) ระดับย่อหน้า คือ การเขียนลำดับความในย่อหน้าได้อย่างสอดคล้องกันไม่หลงประเด็น ไม่วกวน และ 4) ระดับความเรียง คือ การลำดับความคิดได้เป็นลำดับตลอดทั้งเรื่อง ผ่านการคิดกลั่นกรองเนื้อหา การใช้ภาษา และการใช้โวหารการเขียนอย่างเป็นระบบ และได้ให้ผลสะท้อนกลับแก่นักศึกษา เช่น เขียนตอบสั้นเกินไป และใช้ภาษาพูดในการเขียนตอบเชิงวิชาการ การสะกดคำให้ถูกต้อง การเลือกใช้คำที่เหมาะสมในการเขียนเชิงวิชาการ การแบ่งย่อหน้าและมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนมากขึ้น การแสดงตัวอย่างงานที่ดีในกลุ่มเพื่อน เพื่อเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของชิ้นงานตนเองกับผลงานการเขียนตอบของเพื่อนในชั้นเรียนที่ได้รับคะแนนสูงๆ ทำให้ได้เรียนรู้แนวทางการเขียนวิจารณ์วรรณกรรม

หลังการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อการอธิบายความ ผู้เรียนเขียนงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมี วิธีคิดอย่างเป็นระบบ วางแผนการเขียนและการทำงานเพื่อเขียนเนื้อหาได้ครอบคลุมตามแผนที่กำหนดไว้ รวมทั้งได้อ่าน ทำกิจกรรมกลุ่มงานเขียนให้ช่วยกันทบทวนงานเขียน และการตั้งหัวข้อที่จะอภิปรายกลุ่ม ผู้เรียนมีความ สนใจเนื้อหา พัฒนาทักษะการเขียน เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผูกปฏิบัติ และนำเสนอผลงานได้ตามวัตถุประสงค์ มีการสะกดคำ การใช้คำ ประโยคได้ถูกต้องตามจุดประสงค์ ตามข้อกำหนดได้ดีขึ้น มีความสนใจมากขึ้น เนื่องจากมีรูปแบบและกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความสนใจในการเรียนดี ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมที่มอบหมาย แต่มีบางส่วนที่ไม่ค่อยสนใจ และผู้สอนต้องคอยกระตุ้นเป็นรายบุคคล เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการเขียนที่มาจากการตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนในการเรียนและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

● กลุ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ

การส่งเสริมทักษะการเขียนในรายวิชาภาษาจีนที่ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในการใช้สัทอักษรโรมันกำกับเสียง การเขียนตัวอักษรจีนโดยใช้มาตรฐานเดียวกับสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมทั้งเขียน

คำศัพท์และประโยคที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน ผู้สอนเน้นย้ำให้เห็นตัวอย่างหลักไวยากรณ์ การใช้การแบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อยร่วมกันและอภิปรายกลุ่มให้มีปฏิสัมพันธ์การฝึกเขียนจากการพูดและสนทนา การฝึกฟังเพื่อเขียนบันทึกย่อจากการประชุม และการบันทึกตัวอักษรจากการฟังทางโทรศัพท์ การอธิบายงานที่มอบหมายว่าเชื่อมโยงกับบทเรียนอย่างไรและใส่ตัวอย่างประโยคในสไลด์ประกอบการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการเขียน เพื่อให้เห็นถึงความรู้สึกของนักศึกษาที่แตกต่างกัน เพื่อนำไปปรับกิจกรรมและมอบหมายหัวข้องานเขียนที่สามารถเชื่อมโยงบทเรียนกับเรื่องสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้

หลังจากการนำเทคนิคการส่งเสริมการเขียนเพื่อการอธิบายความไปใช้ ผู้เรียนให้ความร่วมมือใน การเรียน ทำกิจกรรมประกอบการเรียนดี ตอบแบบฝึกหัดได้ดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น อีกทั้งทำให้ผู้เรียนมี ความตระหนักในเรื่องวัฒนธรรมทางภาษามากขึ้น จึงเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น รวมทั้งพฤติกรรมของนักศึกษาเปลี่ยนไปในทางที่ดี คือ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมดีขึ้น และจัดสรรเวลาดีขึ้น โดยใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากขึ้น มีความกระตือรือร้นมากขึ้น ไปศึกษางานแปลทางสื่ออื่นๆ และเขียนงานได้ถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งแสดงถึงความสนใจในการเรียนภาษาจีนที่มากขึ้น นำสิ่งที่สงสัยเกี่ยวกับการแปลความรู้ทั่วไปของประเทศจีนมาสอบถามผู้สอนมากขึ้น และตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนตอบ รวมทั้งการแสดงความคิดเห็น

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังเพิ่มความระมัดระวังในการเขียนประโยคเพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่เป็นกิจวัตรและกิจกรรมที่สนใจทำในวันหยุดพักผ่อน ซึ่งเป็นแนวทางในการฝึกเขียนที่ทำให้นักศึกษาสนใจเรียน จากการตรวจงานเขียนของผู้เรียนมีความถูกต้องมากขึ้นตามโครงสร้างและประเด็นที่ได้รับมอบหมาย เนื่องจากผู้เรียนเริ่มสังเกตข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้รวดเร็วขึ้น เขียนประโยคได้ตรงตามโครงสร้างและประเด็นที่ผู้สอนกำหนดให้ได้ถูกต้อง และมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น และได้ผลดี การมอบหมายงานมากขึ้น โดยให้ผู้เรียนแต่งประโยคได้ตามสถานการณ์รอบตัวและใช้โครงสร้างได้ถูกต้อง

● กลุ่มรายวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ความสำคัญของทักษะทางสังคม การพัฒนาสุขภาพจิตและการปรับตัว การพัฒนาบุคลิกภาพ การเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มารยาททางสังคม องค์กรและการทำงานเป็นทีม การคิดและการแก้ปัญหา ความรับผิดชอบต่อตนเองและการมีจิตสาธารณะ ตลอดจนการสร้างนิสัยในสถานประกอบการ ทำให้ผู้เรียนมีแรงผลักดันในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อนำไปใช้ในการเรียน และการทำงานมากยิ่งขึ้นผู้เรียนที่ไม่ได้ระมัดระวังในการส่งงานเขียน อาจมีความผิดพลาดอยู่หรือประเด็นที่เขียนยังไม่สอดคล้องหรือครบถ้วนกับสิ่งที่มอบหมายให้ นักศึกษาเข้าใจถึงการถ่ายทอดสิ่งที่ดีและความจริงให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจ

นักศึกษาได้อ่าน สังเกต ศึกษางานเขียนประเภทต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป และนักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน มีความกล้าและสนใจงานเขียนมากขึ้น นักศึกษาได้อ่าน สังเกต ศึกษางานเขียนประเภทต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องและ

ตรงกับสิ่งที่ผู้สอนมอบหมายให้ได้ดีขึ้น และเริ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน มีความกล้าและสนใจงานเขียนมากขึ้น นักศึกษามีการพัฒนาการเขียนและการพูดตามความรู้สึกของตนเองได้ และการเป็นผู้มีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต ผู้เรียนมีพัฒนาการ เขียนสื่อสาร และเขียนผลงานได้ดีขึ้น

หลังผู้สอนเริ่มกำหนดขอบเขตงานที่มอบหมายให้เขียน เช่น การระบุ 1, 2, 3 หัวข้ออะไรบ้าง การตั้งคำถามในข้อสอบ การเปิดกว้างให้นักศึกษาเลือกงานที่เขียนและแสดงความคิดเห็น การมีเหตุผลสนับสนุน การดูตัวอย่างจากงานเขียน และเรียนรู้วงศัพท์เพิ่มเติม นักศึกษาเริ่มตระหนักถึงการเขียนตอบอธิบายและมีพัฒนาการรวมทั้งคะแนนที่สูงขึ้น มีผลงานการศึกษาค้นคว้าที่สามารถนำไปเขียนงานเพื่อนำเสนอผล การเรียนรู้ได้ มีการพัฒนาผลงานการศึกษาค้นคว้า และสามารถเขียนงานเพื่อนำเสนอผลการเรียนรู้ได้

- **กลุ่มรายวิชาด้านพลศึกษาและนันทนาการ**

การส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อสื่อความในรายวิชานันทนาการ เนื่องจากในยุคปัจจุบันคนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตประจำวันผ่านสื่อออนไลน์ และการชมคลิปทาง YouTube หรือ tiktok เพื่อความบันเทิง ผู้สอนคัดเลือกละคร ภาพยนตร์ และหนังสือมาให้นักศึกษาดู จำนวน 9 เรื่อง ซึ่งเป็นการกระตุ้นถึงความรู้สึก อารมณ์ ความคิด แล้วให้นักศึกษาที่เขียนแสดงความรู้สึก ความคิด จากการดูแล้วได้ข้อคิดอะไร คิดว่านำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง แล้วนำเนื้อเรื่องมาสรุปความเห็นคิดว่าการดูหนังดังกล่าวมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความคิด และพฤติกรรมต่อตัวนักศึกษาอย่างไร นอกจากนี้ กิจกรรมนันทนาการประเภทละครและภาพยนตร์ จะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้และประสบการณ์อย่างหนึ่ง การใช้ชีวิตในรูปแบบการกระตุ้นแรงบันดาลใจที่เป็นเรื่องราวของผู้ประสบความสำเร็จช่วยให้นักศึกษามีเป้าหมายชีวิต แล้ววิธีการสร้างเป้าหมายให้เป็นจริง การเขียนเพื่อการอธิบายความจากความรู้สึกจะช่วยให้ นักศึกษาพัฒนาได้ดี เพราะการที่เราเขียนเรื่องของตัวเองและความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองจะทำได้ดี

สื่อเหล่านี้บางส่วนมีเนื้อหาที่สามารถช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความเข้าใจและทักษะ ซึ่งผู้สอนสามารถให้นักศึกษานำสิ่งที่ดูจากสื่อที่ผ่านการคัดเลือกมาแล้วไปเขียน แสดงความคิดเห็นในด้านประโยชน์ ทั้งนี้ผู้สอนอาจสร้างกิจกรรมใหม่เกี่ยวกับตนเอง เช่น การเขียนประวัติการเขียนเป้าหมายในชีวิต 40 ข้อ การเขียน Mind Mapping ของนักศึกษาที่จะถ่ายทอดจากความรู้สึก การเรียนรู้จากตุลละครและภาพยนตร์ที่เป็นแรงบันดาลใจของตนเอง เมื่อนักศึกษาได้เขียนเป้าหมายชีวิตของตนเอง แล้วค่อยพัฒนาและทำเป้าหมายในชีวิตให้สำเร็จทีละข้อ จึงเกิดผลที่เป็นรูปธรรมจากการตั้งเป้าหมายรายบุคคลไปสู่การพัฒนาตนเองด้านพฤติกรรม การปฏิสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน อาจารย์ และคนรอบตัว

- **กลุ่มรายวิชาท่องเที่ยวและจัดการโรงแรม**

ในรายวิชาที่มีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกเขียนนโยบายการท่องเที่ยว และผลกระทบของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับการท่องเที่ยว ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์งานวางแผนงาน และลงมือเขียนงานได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ชี้แจง อธิบายถึงความสำคัญของการเขียนให้อ่านงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ ฝึกฝน ตรวจสอบ ให้กำลังใจผู้เรียนในการที่จะพัฒนาฝึกฝนตนเองไปสู่ความสำเร็จ นักศึกษาส่วนใหญ่มีพัฒนาการที่ดีในการเขียนตอบ (สังเกตได้จากการเขียนตอบข้อสอบอัตนัย) ได้ผลดี นักศึกษาสนใจเรียน กระตือรือร้นมากขึ้น

ผู้สอนมีแนวทางในการเลือกกิจกรรมมากขึ้น โดยจากการตรวจงานผ่านระบบออนไลน์ ทำให้มีทักษะการอ่านและให้คำแนะนำแก่นักศึกษาได้ดีขึ้น ผู้สอนสามารถใช้เทคนิคการสอนแบบสัมมนาและการฝึกอบรมไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนในรายวิชาที่เน้นการปฏิบัติ และนำเสนอผลงานอย่างมืออาชีพ ในขณะที่นักศึกษาใช้ข้อมูลจากการเขียนรายงานทางวิชาการมาต่อยอดเป็นบทความวิชาการ ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษาที่ใช้สื่อสารใน การปฏิบัติงานโรงแรม

หลังการนำเทคนิคการส่งเสริมทักษะการเขียนไปใช้พบว่า ผู้เรียนมีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี โดยประเมินจากงานที่มอบหมายเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม รวมทั้งการประเมินผลจากการสอบกลางภาคและปลายภาค ผู้เรียนเข้าใจหลักการเขียน สามารถวางแผนการเขียน และนำเสนอผลงานได้ ผู้เรียนมีความสนใจมากขึ้น มีการติดตามงานของตนเอง เช่น หากผู้สอนมีการเก็บคะแนนกิจกรรมย่อยในคาบเรียน ผู้เรียนรายใดไม่มีคะแนน ก็จะคอยทวงถามผู้สอน เป็นต้น

ข้อควรพิจารณาในการใช้เทคนิคในการพัฒนาทักษะการเขียนความ

การนำเทคนิคการส่งเสริมการเขียนเพื่อการสื่อความไปใช้ในรายวิชาต่าง ๆ มีข้อควรพิจารณาในแต่ละด้านต่อไปนี้

- **ด้านสภาพสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้**

การสอนออนไลน์ ควรมีความพร้อมทางด้านสื่อ อุปกรณ์ สถานที่จัดการเรียนการสอน Power point สื่อวีดิทัศน์ YouTube และสื่อออนไลน์อื่น ๆ ในขณะการเรียนในชั้นเรียน ผู้สอนสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนได้ง่ายกว่าการสอนออนไลน์ โดยการสอนออนไลน์ ผู้สอนไม่สามารถทราบพฤติกรรมและความสนใจของผู้เรียน การสอนในช่วงวิกฤตการณ์โควิด-19 มีข้อจำกัดหลายอย่างเกี่ยวกับสัญญาณอินเทอร์เน็ตของผู้เรียนและผู้สอนบางช่วงเวลาที่ไม่มีความสะดวก

- **ด้านรูปแบบการสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอน**

ผู้สอนต้องใช้วิธีการมอบหมายงานให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติม และส่งงานตามช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ เช่น Line, e-mail, Facebook, Microsoft Teams, Zoom เป็นต้น ช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนดังกล่าว ยังเป็นเครื่องมือในการทำงานกลุ่มร่วมกันและการนำเสนอผลงานของผู้เรียน เนื่องจากการสื่อสารแบบไม่พบหน้าอาจทำให้ผู้เรียนเข้าใจงานที่ผู้สอนมอบหมายให้คลาดเคลื่อน จึงควรแก้ปัญหาโดยการอธิบายขั้นตอนการเขียนอย่างละเอียด และแจ้งกำหนดการนำเสนออย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

- **ด้านผู้เรียน**

นักศึกษาที่เรียนร่วมกันบางกลุ่มมีความแตกต่างของคณะและสาขาวิชาชีพ และจำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม มีผลต่อการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนหรือการดูแลอย่างทั่วถึงของผู้สอน พื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษาหรือชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ รวมทั้งสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียนอยู่เพราะปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวถึงมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของผลงานการเขียนนักศึกษาบางส่วนอาจไม่ค่อยสนใจ และกระตือรือร้นในการโต้ตอบผู้สอน จึงต้องคอยกระตุ้นเป็นรายบุคคล ควรคำนึงถึงพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษาหรือชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่ รวมทั้งสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียนอยู่ เพราะปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวถึงมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของผลงานการเขียน

ในปัจจุบัน นักศึกษาส่วนใหญ่พูดและเขียนเพื่อการสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพ ผู้ส่งสารและผู้รับสารสื่อสารเข้าใจไม่ตรงกัน เมื่อผู้สอนมอบหมายงานเขียน ควรระวังมิให้นักศึกษาเลียนแบบตัวอย่างการใช้ภาษาที่ไม่ดี เช่น การทำคำกริยาให้เป็นนามวลี เนื่องจากจดจำเฉพาะคำ แต่ไม่ได้ดูที่ความหมายโดยรวม จึงเลือกคำโดยที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับบริบท นอกจากนี้ ผู้เรียนเขียนงานเป็นภาษาจีน แต่ยังเขียนตามรูปแบบภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ทำให้เลือกใช้คำที่ไม่ถูกต้อง โดยไม่ปรับเปลี่ยนตามโครงสร้าง ลำดับภาษาที่ต้องการ เนื่องจากนักศึกษาขาดความเข้าใจวัฒนธรรมบางอย่างของชาวจีน และไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา จึงควรเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมใน

การสอนด้วย หากนักเรียนยังอ่อนด้อยในทักษะการเขียน ควรส่งเสริมให้ฝึกทักษะการพูดก่อน แล้วจึงค่อยๆ พัฒนาสู่ทักษะการเขียน

ผู้เรียนที่ไม่เข้าเรียนและไม่ติดตามงานอาจเขียนงานที่มอบหมายได้ไม่ครบถ้วนและถูกต้องตามที่กำหนด นักเรียนอาจมองข้ามคำสั่งที่มอบหมายหรือดูเพียงตัวอย่างที่มีในสไลด์ และไม่พยายามแต่งประโยคที่อธิบายกิจกรรมของตนเองอย่างเป็นอิสระ นักเรียนไปดูงานแปลทางสื่ออื่น ๆ และมาสอบถาม แสดงถึงความสนใจใน การเรียนภาษาจีนที่มากขึ้น นักเรียนสนใจเรียน และกระตือรือร้นมากขึ้น แต่ก็ยังติดกับรูปแบบภาษาไทย จึงจำเป็นต้องเน้นย้ำให้นักศึกษาตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาเป้าหมายและภาษาแม่ของผู้เรียน

- **ด้านการจัดการเรียนรู้ของผู้สอน**

ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 การเรียนการสอนได้ถูกปรับเปลี่ยนจากการเรียนในชั้นเรียนเป็นออนไลน์ ผู้สอนอาจจัดการการเรียนการสอนได้ไม่สมบูรณ์มากนัก เนื่องจากข้อจำกัดในการใช้โปรแกรมเรียนการสอนระบบออนไลน์ที่ไม่เห็นหน้าของผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลา ผู้สอนจึงต้องกระตุ้นผู้เรียนอยู่เสมอ โดยการหากิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามได้ผ่านทางการสื่อสารออนไลน์ และเรียกชื่อตอบคำถามให้แสดงความคิดเห็นเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนในระหว่างคาบเรียน รวมทั้งกำหนดข้อตกลงกับเกี่ยวกับการเก็บคะแนนในคาบเรียน เช่น ถ้าผู้สอนเรียกชื่อ ผู้เรียนจะต้องตอบรับ ถ้าเรียกชื่อ 3 ครั้งแล้วไม่ตอบถือว่าสละสิทธิ์ โดยผู้เรียนส่วนใหญ่เข้าใจ จึงให้ความร่วมมือและตอบรับมากขึ้น

เมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจงานที่มอบหมายหรือมีคำถามเกี่ยวกับงานเขียนผู้สอนจึงต้องใช้การอธิบายให้ชัดเจนในด้านหัวข้อหรือประเด็นที่กำหนดให้เขียน อย่างไรก็ตามรายวิชาเกี่ยวกับทักษะการเขียนนั้นต้องจำกัดจำนวนผู้เรียนไม่มาก เพราะจะทำให้มีเวลาในการตรวจงานและให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนได้ทั่วถึง เนื่องจากมีจำนวนกลุ่มเรียนหลายกลุ่ม และแต่ละกลุ่มมีผู้เรียนเป็นจำนวนมาก แต่ละกลุ่มเรียนมีชิ้นงานค่อนข้างเยอะ การตรวจชิ้นงานต้องใช้เวลาเพื่อบอกข้อดีและข้อเสียชิ้นงาน จึงควรหาวิธีการแนวความคิด และการใช้เทคนิค การใช้สื่อการเรียนการสอนมาเพิ่ม ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ปรับตัวเข้ากับยุคสมัยกับนักศึกษา เพื่อเข้าถึงความรู้สึกรับรู้ตามเทรนด์ของนักศึกษา

นอกจากนี้ ควรปรับประเด็นหรือสิ่งที่มอบหมายให้เขียนที่ใกล้ตัวกับผู้เรียน เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการแต่งประโยคบอกเล่าเรื่องในชีวิตตนเอง สามารถนำแนวทางการจัดกิจกรรม การกำหนดแผนงาน และประยุกต์ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ในชั้นเรียนอื่นได้ ควรนำแนวคิดเทคนิคในการส่งเสริมการเขียนไปเผยแพร่และปรับปรุงตามสภาพการเรียนการสอนที่แตกต่างกันต่อไป

- **ความสอดคล้องกับสมรรถนะการเรียนรู้ของบัณฑิตที่พึงประสงค์**

บรรณานุกรม

- กฤษฎา ปากดี, รัตนาภรณ์ นาป้อม, วรัญญา ประประโคน และสุวิธยา โคตรชมภู (2561). *การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในอาชีพพนักงานต้อนรับ*. สืบค้นจาก <http://be.hs.ssru.ac.th/page/poll>
- กระทรวงวัฒนธรรม. (2559). *รูปแบบการเขียนภาษาไทยสื่อความงดงามทางวัฒนธรรม*. สืบค้นจาก https://www.m-culture.go.th/young/ewt_news.php?nid=254
- จุฬารัตน์ แสงอรุณ, นภาพรพย์ เลิศปรีดากร และวรวิทย์ ตัญยวิสุทธิ. (2560). *การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนแบบบรรทัดฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 4 วันที่ 10 มีนาคม 2560 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 827-834*. สืบค้นจาก <http://research.pcru.ac.th/pcrunc2017/datacd/pcrunc2017/files/B050.pdf>
- ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ. (2559). *ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี*. การประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ครั้งที่ 1, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, 750-758. สืบค้นจาก <http://www.rmutsb.ac.th/2011/digipro/002/proceedings/4-สาขาสังคมศาสตร์%20มนุษยศาสตร์และวิจัยสถาบัน/29.ธนู%20750-758.pdf>
- นพวรรณ งามรุ่งโรจน์. (2562). *การพัฒนาทักษะการเขียน*. สืบค้นจาก http://www.elfhs.ssru.ac.th/nopphawan_ng/
- บัวลักษณ์ เพชรงาม. (2563). *บทที่ 5 การพัฒนาทักษะการเขียน*. สืบค้นจาก http://elsd.ssru.ac.th/bualak_na/
- ฤทธิไกร ไชยงาม, กันยารัตน์ ไวคำ และหทัย ไชยงาม (2561). *ปัญหาและแนวทางการแก้ไขเพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนภาษาอังกฤษของ ชุมชนเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้สอนภาษาอังกฤษในสังกัดองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดขอนแก่น. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 12(2), 7-17*. สืบค้นจาก http://edu.msu.ac.th/journal/home/journal_file/446.pdf
- ยุกติ มุกดาวิจิตร. (5 พฤศจิกายน 2558). *ปัญหาในงานเขียนของนักศึกษา. Blogazine ประชาไท*. สืบค้นจาก <https://www.prachatai.com>
- สุเมธยา กิจงาม. (2564). *เทคนิคการเขียนโครงการ*. สืบค้นจาก <https://www.moe.go.th/moe/upload/news20/FileUpload/42567-1658.pdf>

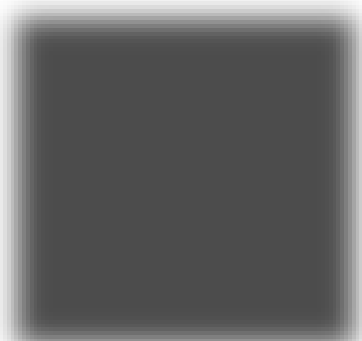

- Doyce, A. (2019). *Important communication skills for resumes and cover letters*. Retrieved from <https://www.thebalancecareers.com/communication-skills-list-2063737#written-communication>
- Olson, D. R. (2020, March 31). *Writing*. *Encyclopedia Britannica*. สืบค้นจาก <https://www.britannica.com/topic/writing>
- Toppr. (2021). *Introduction to basic writing*. สืบค้นจาก <https://www.toppr.com/guides/business-correspondence-and-reporting/introduction-to-basic-writing/steps-for-writing/>
- Yordchim, S. & Gibbs, T. J. (2014). Error Analysis of English Inflection among Thai University Students. *World Academy of Science, Engineering and Technology International Journal of Social, Management, Economics and Business Engineering*, 8(7), 2140-3.

รายชื่อผู้แลกเปลี่ยนเรียนรู้การจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิต
ประจำปีการศึกษา 2563 เขียนความ

ผศ.ดร.พินดา สมประจบ
อาจารย์ประจำสาขามนุษยศาสตร์

ผศ.ดร.อริญญา แสนสระ
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

ผศ.โสภณ สาทรรสัมฤทธิ์ผล
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

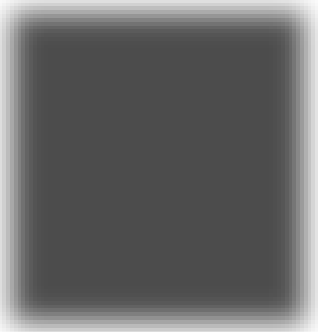
ผศ.มธุรา สวนศรี
อาจารย์ประจำสาขาการท่องเที่ยว

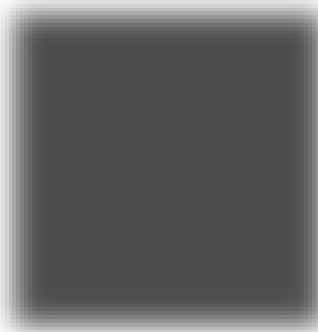
ผศ.ทิวี่มา ฐิติภูมิเดชา
อาจารย์ประจำสาขามนุษยศาสตร์

ดร.เบญจวรรณ รุ่งเรืองศุภรัตน์
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันตก

นายมานิต วงศ์สุวรรณ
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

นางสาวปาริฉัตร พงศ์ศรี
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

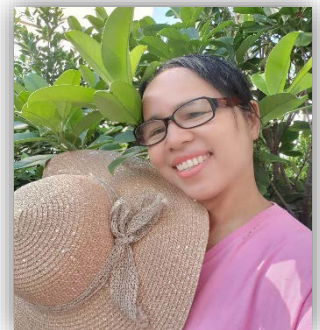
นางพรพรรณ ทองบัญชาชัย
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

นางรพี สว่างแจ้ง
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

นายสมพงษ์ บุญหนุน
อาจารย์ประจำสาขาภาษาตะวันออก

นางสาวเพ็ญภา ทองคำ
อาจารย์ประจำสาขามนุษยศาสตร์

นางสาวสุวรรณา แต่งอ่อน
อาจารย์ประจำสาขาพลศึกษาและนันทนาการ

นางสาวสุปรียา สืบสุนทร
อาจารย์ประจำสาขาการจัดการการโรงแรม

